

РЕШЕНИЕ

№ 5656

гр. София, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6636** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 вр. чл. 34, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба с вх. № 25162/05.07.2022 г. по описа на АССГ, депозирана от Б. К. А., гражданин на С., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], с адрес за кореспонденция: Фондация „Център за правна помощ – Глас в България“, [улица], ет. 2, офис 226 срещу Решение № 6722/16.06.2022 г., издадено от Заместник – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България. С издаденото решение е отказано на жалбоподателя да се събере на територията на Република България със своята майка – Н. Ф. С. на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ.

С жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност, неправилност на издаденото решение, като постановено в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че майката на молителя напълно отговаря на критериите, визирани чл. 34, ал. 3 вр. § 3, б. „в“ от ДР на ЗУБ, предвид това, че същата не може да се грижи сама за себе си поради тежко заболяване и това налага да живее със сина си в едно домакинство. В подкрепа на твърденията, изложени в жалбата представя доказателства – медицинска документация. Допълнително излага аргументи с общото положение в С..

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява. Процесуалният му представител моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в нея

съображения, като отмени оспорения административен акт. Не претендира разноски. Ответникът – Заместник-Председател на ДАБ при МС, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Д., която моли съда да отхвърли депозираната жалба, като потвърди оспорения административен акт като правилен и законосъобразен. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор К., който излага становище за основателност на депозираната жалба и моли съда да я уважи.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по молба с вх. № РД09-В-1573/07.12.2021 г., подадена от Б. К. А., [дата на раждане] в [населено място], обл. И., С., гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут с Решение № 3370/08.10.2021 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС на РБ. С молбата Б. К. А. е поискал събиране на територията на Република България с неговата майка – Н. Ф. С., [дата на раждане] в С., гражданка на С.. Към молбата във връзка с установяване на личните данни и родствената връзка са представени следните документи за Н. Ф. С.: задграничен паспорт № N014629981, издаден от С. на 31.01.2021 г. и валиден до 30.05.2027 г.; карта за самоличност с № 22431877, издадена на 16.12.2020 г.; извадка от граждански регистър за семейно положение, издадена в Х., С. на 19.10.2021 г.; декларация за развод, издадена от Х., С. на 03.08.2021 г. и медицинска експертиза, всички в превод /л.23-34/.

С жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП3229/14.12.2021 г. Видно от същото се установява, че майката на жалбоподателя е на 38 години, разведена, живее сама в жилище под наем в [населено място], С.. За баща си заявява, че има друго семейство и от десет години е в неизвестност. Сочи, че съседка на майка му и помага като и купува храна, готви. Докато жалбоподателят е живеел в С., той се грижел финансово за майка си. Причината, поради която иска да се съберат на територията на Република България е, че тя е болна, не може да упражнява трудова дейност, и той е единственият неин близък роднина. Заявява, че същата има сърдечни кризи, отхрачва кръв, поради стомашни проблеми. Допълва, че е водил майка си на лекар, както и че такъв е посещавал дома им. Твърди, че няма възможност тя да остане в болница, поради което се намира в режим на домашно лечение. При по-студено време, кризите и са по-чести, по няколко пъти в седмицата и става лошо. Не знае точната диагноза на заболяването и. Заявява още, че нито той, нито майка му поддържат връзка с роднините си в С., неговите баба и дядо са починали. От момента, в който е получил хуманитарен статут, жалбоподателят не е пътувал до С., нито до друга държава. Допълва, че не работи, но възнамерява да започне работа в България, в ресторант, като общ работник. Живее под наем.

В подкрепа на твърденията на жалбоподателя в хода на административното производство са представени в превод извадка от семеен регистър, декларация за развод, медицински документ с поставен печат на синдикален клон на лекарите, лични документи, договор за наем.

Въз основа на събраните доказателства е издадено Решение № № 6722/16.06.2022 г., издадено от Заместник – председател на ДАБ-МС на РБ, с което на Б. К. А. е отказано събиране на територията на Република България с неговата майка - Н. Ф. С.. Прието е

въз основа на събраните доказателства, че Н. Ф. С. не страда от тежко заболяване, което да не и позволява да се грижи сама за себе си.

С административната преписка по делото е представена и административната преписка за предоставения хуманитарен статут на Б. К. А..

С депозираната жалба срещу Решение № № 6722/16.06.2022 г., издадено от Заместник – председател на ДАБ-МС на РБ, са представени следните писмени доказателства в превод на български език: медицинско становище на д-р М. А. с печат на Сирийски лекарски синдикат, без дата, както и такова от спешно отделение, без дата и автор. /л.10-13/.

От първото е видно, че Н. Ф. С., страда от физически заболявания, тежко депресивно разстройство, със съпътстващ феномен на тревожност/неоправдан страх с трансформирани епизоди на стрес, тъжно настроение със загуба на активност и самообвинение с нервност и чувство на безпомощност. В същото се препоръчва да продължи лечението си в благоприятна среда.

Във второто становище се сочи, че майката на жалбоподателя страда от напреднала сърдечна недостатъчност, с гръдни пристъпи, както и че същата не е в състояние да се издържа, нуждае се от грижи и съоръжения, както и че не може да се движи.

От страна на ответника в хода на съдебното производство са представени и приобщени към доказателствения материал доказателства за компетентност на административния орган, издал оспореното решение, както и справка относно Сирийска арабска република с вх. № МД-575/23.09.2022 г., издадена от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС.

Като взе предвид оплакванията, изложени в жалбата и след като извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, същата е подадена в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира следното:

Оспореното Решение № № 6722/16.06.2022 г., издадено от Заместник – председател на ДАБ-МС на РБ, е издадено от компетентен административен орган. Представена е Заповед № 03-15/03.05.2022 г., издадена от Председател на ДАБ при МС на РБ, с която на основание чл. 52 от ЗУБ, същият е делегирал правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ на Д. К. – Заместник-председател на ДАБ при МС. С издадената заповед се отменя Заповед № РД05-343/21.04.2022 г., считано от 16.05.2022 г. Оспореното решение е издадено на 16.06.2022 г., следователно същото е издадено в условията на делегация, от Заместник-председател на ДАБ-МС, надлежно оправомощен.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Правилни са изводите на административния орган за липсата на материалните

предпоставки на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ.

Съгласно нормата на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ, чужденец с предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България. Определението за „членове на семейството“ по смисъла на този закон е дадено в § 1 от ДР на ЗУБ: „Членове на семейството“ са: а) съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца; б) навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини; в) родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца.

В случая, жалбоподателят е поискал разрешение за събиране с майка си. За да бъде уважено така направеното искане, по отношение на последната следва да са налице предпоставките, визирани в на § 1, т. 3, б. „в“ от ДР на ЗУБ.

В тази връзка спорът по делото се свежда до това може ли майката Н. Ф. С. да се приеме за лице, което не е в състояние само да се грижи за себе си, поради напреднала възраст или тежко заболяване, и се налага да живее в едно домакинство с настоящия жалбоподател.

На първо място, от събраните по делото доказателства се установява, че майката на жалбоподателя е на 38 години - възраст, която не може да бъде определена като „напреднала“. В цитираната правна норма е посочена алтернативно втора хипотеза, а именно - невъзможност същата да полага грижи за себе си, поради тежко заболяване. Съдът намира, че и тази хипотеза не е налице, до какъвто извод е стигнал и административният орган. Правилно представения от жалбоподателя медицински документ / л.27 и 28/ е преценен относно неговата доказателствена сила, съгласно чл. 178, ал. 2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК и отхвърлен като недостоверен. В същия липсва дата на издаване, текстът досежно вида на предписаното лечение и неговия режим не е четлив. Следва да бъде допълнено, че процесният документ съдържа печат, но не е ясен неговия автор. Аналогични са изводите досежно доказателствената стойност и на представените с жалбата медицински документи/л.10-13/. Първият от тях няма ясна дата, а във втория изобщо липсва такава. В становището, изготвено от Д-р А. се сочи, че пациентката страда от депресивност и тревожност, изпитва чувство на безпомощност, стрес, тъжно настроение –оплаквания, които макар и дълбоко негативни, не обосновават извод на невъзможност на лицето да се грижи само за себе си. П. „да продължи лечението си, като приспособи средата към благоприятна среда“, също не съдържа конкретика досежно състоянието на пациентката, необходимостта от лечение и неговия вид и в крайна сметка не обосновава становище за наличие на тежко заболяване, което да налага живеене в общо домакинство с друг член от семейството. Действително, във втория документ/ без дата и автор/, в който е посочено, че е издаден от Спешно отделение на Сирийски лекарски синдикат, се заявява, че Н. Б. страда от напреднала сърдечна недостатъчност с гръдни пристъпи, както и че същата не е в състояние да се издържа и се нуждае от грижи и съоръжения, както и че не може да се движи. Съдът счита обаче, че не следва да кредитира с доверие цитирания документ, тъй като, както бе посочено, същият няма дата, няма автор, не съдържа никакви данни, въз основа на които издателят твърди, че лицето не може да се издържа, да се движи и се нуждае от помощ. От същото не става видно

дали грижата за пациента следва да е домашна или в специализирано заведение.

Ето защо, съдът приема, че правилно административният орган е приел за недоказано обстоятелството, че майката на жалбоподателя е лице, което не е в състояние само да се грижи за себе си, поради напреднала възраст или тежко заболяване.

В допълнение следва да бъде съобразено и това, че от една страна, в проведеното интервю жалбоподателят твърди, че майка му не работи и не разполага със средства за издръжка, а от друга страна, че същата живее под наем, сама, както и че съседка и пазарува и готви. Вторите обстоятелства, при всички случаи, очевидно предполагат наличие на доход. Съдът взе предвид и това, че макар Б. А. да заявява готовност да се грижи за майка си, към настоящия момент същият живее под наем с друг човек и не работи.

Ето защо, съдът намира за недоказано в хода на административното и съдебното производство, че жалбоподателят разполага с възможност да издържа и полага грижи за своя родител.

На последно място, съдът намира за неустановено по безспорен и категоричен начин, че Б. А. е единствен член на семейството на Н. Б.. Видно от представената по делото семейна книжка /л.76-85/, майката, освен жалбоподателя, има и още едно дете- Х. А., малолетно, родено през 2015г. Същото е четвърто за бащата на жалбоподателя и е родено след прекратяване на брака им през 2004г./ вж. л.88/. В представения документ липсва трета страница, съдържаща данни за третото дете – пол, възраст, както и дали същото е от първата или втората съпруга / Н. Б./ на бащата.

При тези обстоятелства, съдът намира за недоказано по безспорен и категоричен начин и обстоятелството, че жалбоподателят е единственият член на семейството, който би могъл да полага грижи за неговата майка.

В заключение, въз основа на представените в хода на административното и съдебното производство медицински документи, съдът приема, че правилно административният орган е приел, че не е доказано безспорно наличието на тежко заболяване, което да възпрепятства майката на молителя да се грижи сама за себе си. Дори и да бъде прието наличие на такова заболяване, съдът счита, че не е налице второто кумулативно изискване на § 1, т. 3, б. „в“ от ДР на ЗУБ – необходимост от чужди грижи. Не е установена и връзката между майката на жалбоподателя и домакинството на нейния син. Жалбоподателят е напуснал С. през юни 2021 г. От тогава до настояща дата неговата майка не е негова издръжка, не е част от неговото домакинство и той не се е грижил за нея, следователно тя не е лице, което е зависимо от неговия хуманитарен статут, получен с Решение № 3370/08.10.2021 г. на Заместник-председател на ДАБ при МС.

С оглед гореизложеното, правилни са изводите на административния орган, че не се установява по безспорен начин, че майката на молителя страда от тежко заболяване и не може да се грижи сама за себе си ./В този смисъл е и съдебната практика на ВАС по аналогични случаи – решения по адм. д. № 2370/2016 г., по адм.д. № 2929/2015 г. по адм. д. № 2023/2020 г., всички по описа на ВАС/.

Ето защо, оспореното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно, а жалбата срещу него -отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне по дължимостта им.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К. А., гражданин на С., срещу Решение № 6722/16.06.2022 г., издадено от Заместник – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му до страните.

СЪДИЯ: